

HELLO

časopis na ENTOL

Rozhovor se členkou redakce

Eliškou Vavroučovou

*Maturity -
Těžký úděl maturanta*

Film maniak aneb:
Alenka v říši divů a
Souboj Titánů

Majáles 2010

Rozhovor s

Mgr. Niladou Bilíkovou

vydání: 5

datum: 5/2010

helloerg.prostejov.cz
www.mg.prostejov.cz

Milí čtenáři,

přestože tomu většina z nás nemůže uvěřit, do letních prázdnin už zbývají necelé dva měsíce. Jak při jedné z našich hodin biologie pronesla paní profesorka Krajčová, zdá se to být nemožné, ale druhé pololetí je kratší než to první. Tohle období je známé častými testy a doháněním všeho, co se dá, což má ovšem většinou opačný výsledek. (Považte, má cenu se stavět proti přirozené síle Slunce, jež nás táhne ven a naopak odpuzuje sešity a učebnice?) Měsíc květen je nejen měsícem lásky, ale také maturit (strany 8 - 15), kterým je většina tohoto čísla věnována. Velmi aktivně se zapojili studenti našich maturitních ročníků. Můžete si také přečíst rozhovor s naším loňským maturantem – Martinem Šišmou (strany 6 -7). V květnu se také uskuteční majáles (strana 3), kterého se letos mohou zúčastnit (k mé osobní radosti) i studenti nižšího gymnázia – třídy 1.N a 2.N. Užívejte si nyní slunečných dnů, jak to jenom jde.

Nela Kadaníková, šéfredaktorka

Majáles 2010

Stejně jako každý rok se i letos v květnu koná majáles. V pátek 7. května se na náměstí T. G. Masaryka setkají stovky studentů z různých škol, kteří se budou snažit zaujmout nejen svým kostýmem, ale hlavně originální scénkou na dané téma.

Pokud jde o kostýmy, hlavním kritériem je sešranost. Jak jistě víte, tématem reálného gymnázia je Bezpečný sex, tudíž budeme všichni (kromě našeho krále a několika dalších hlavních rolí) převlečeni za bílé spermie. Téma bude znázorněno ve scénce, kde bude kromě spermií vystupovat také například antikoncepční pilulka a dále spousta rekvizit. Jako kandidát na krále za naši školu půjde právě zmiňovaná antikoncepční pilulka, která má ve scénce velmi podstatnou roli.

Základem kostýmu spermie jsou upnuté bílé legíny, kalhoty nebo šortky a bílý nátělník, triko nebo mikina.

Určitě vás také zajímá, v jakém stylu vyjdou jiné střední školy. Gymnázium Jiřího Wolkerova napodobí Jiskry a studenti Cyrilometodějského se pravděpodobně převléknou za vězně.

Nela Kadanišová

Naši nepokrevní příbuzní

Rozhovor s paní profesorkou

Mgr. Miladou Bilíkovou

1. V kolik hodin se dostanete domů v pracovních dnech?

- To se dost liší, záleží na tom, kolik mám práce, kdy mi končí výuka nebo jestli nemáme např. poradu atd. Ale obvykle tak asi kolem 16:00 hod.

2. Jak dlouho jste učila na naší škole ? Proč odcházíte?

- Dva a půl roku. Odcházím, protože se vrací po mateřské dovolené paní kolegyně Zatloukalová a já jsem byla přijata místo ní.

3. Jaké máte nejoblíbenější jídlo?

- Mám ráda řízek s bramborovým salátem, zeleninové saláty (např. šopský), pečené kuře, zapékané těstoviny, francouzské brambory, pizzu, čínu. Nemám moc ráda sladká jídla, např. buchtičky s krémem nebo nudle s mákem.

4. Jste spokojená se svým jménem? Jaká jména se Vám líbí?

- Ano, jsem. Jméno je slovanského původu. Výhodou mého jména je, že si mě ve škole nikdo nepletl, protože Milada není tak obvyklé jméno.
- Nejvíce se mi líbí jména Natálie, Nela, Šimon a Štěpán.

5. Co si myslíte o tělesných trestech? Zavedla byste je ve škole?

- Jsem proti fyzickým trestům, vždy se snažím raději vše řešit v klidu, domluvou, vysvětlením - jak doma, tak i ve škole. I když co se týče některých jedinců, někdy by výchovný pohlavek pomohl asi více. (smích)

6. Co Vy a tanec?

- Tancovat mě opravdu moc baví. Jako malá jsem chodila do ZUŠ V. Ambrose na taneční obor k paní učitelce Flašarové a později jsem navštěvovala společenské tance. Nejraději tancuji latinsko-americké tance (třeba cha-cha a jive)

7. Jaké máte auto? Jaká auta se Vám líbí?

- Renault Laguna Grandtour. Moc se mi líbí Volkswagen Passat CC.

8. Máte místo, kde relaxujete? Jak odpočíváte?

- Relaxuji doma nebo jezdím na chalupu. Často relaxuji aktivně - bruslím na in-linech, lyžuji, jezdím na kole, podnikám výlety, pracuji na zahradě... Moje oblíbená místa jsou Adršpašsko-teplické skály a Jeseníky.

Naši nepokrevní příbuzní

9. Jaké cizí jazyky ovládáte?

- Tak... Učila jsem se ruskému, německému a anglickému jazyku. Když člověk neopakuje, snadno zapomene. Ale myslím, že německy nebo anglicky se domluví.

10. Kdybyste dostala nabídku proletět se vesmírem, přijala byste ji?

- Rozhodně ano. Musí to být neopakovatelný zážitek.

11. Jakou jste měla nejmilejší hračku v dětství?

- To je už delší doba (smích). Myslím, že to byla panenka Markétka.

12. Jste spíš „klidás“, nebo prožíváte stresové situace s nervy?

- Jak kdy... podle situace. Prověrky ve škole jsem tak moc neprožívala. Naopak před besídkou v hudební škole jsem měla opravdu strach. Učila jsem se hrát na klavír. Na jedné besídce jsem měla zahrát skladbu „Na traktoru“, která byla sama o sobě dost nízko, a já jsem ji z nervozity hrála ještě o stupnici níž.

13. Čím si Vás muž získá? Jsou to hmotné věci nebo on jako osoba?

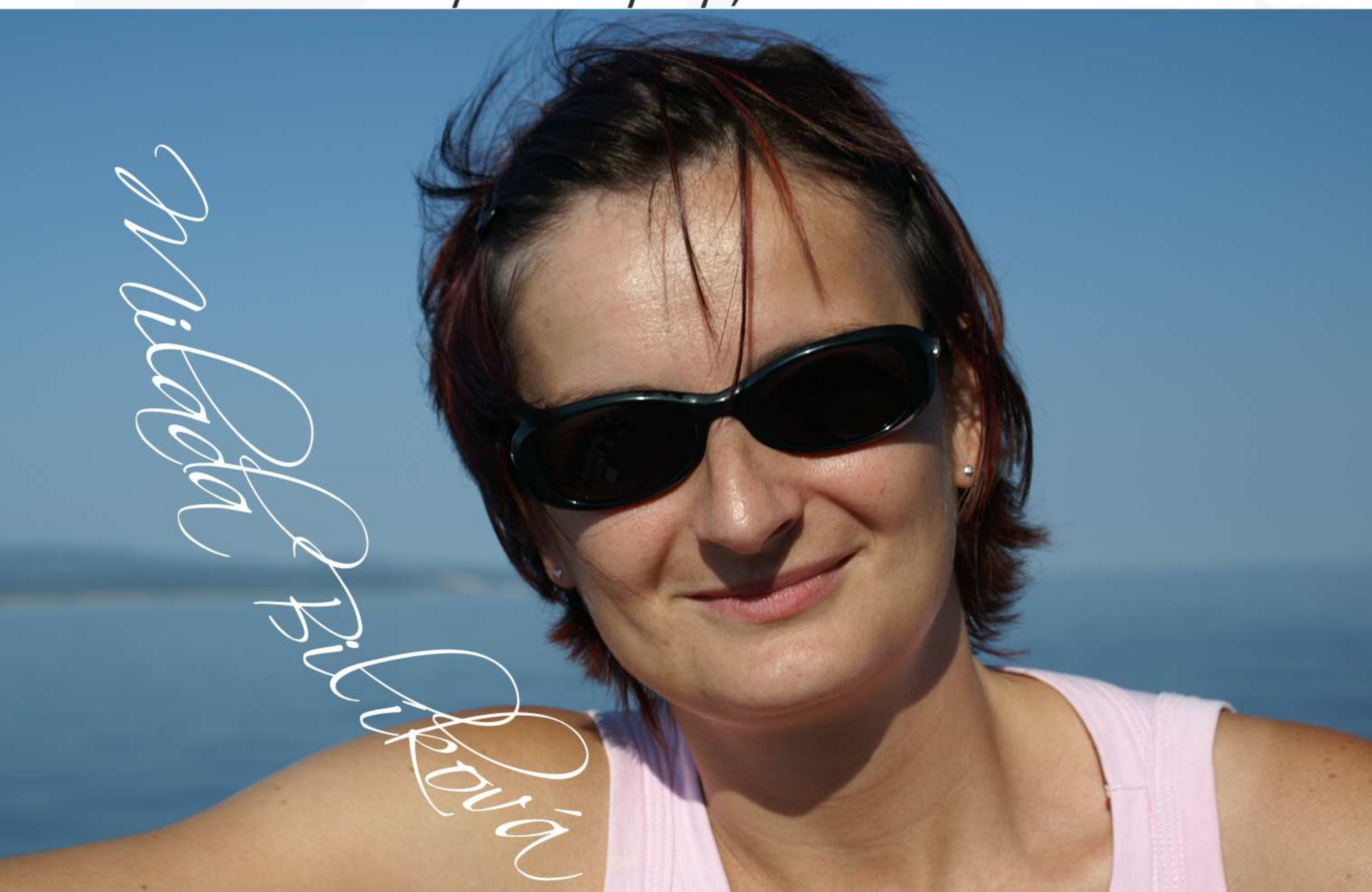
- Určitě mi záleží na tom, jaký je, jak se chová, jak se vyjadřuje... Co se vzhledu týče, líbí se mi tmavovlasí muži, modré oči a sportovní postava. =)

14. Jaký dárek (by) Vás od muže nejvíce potěšil?

- Největší radost jsem měla asi z dárku od manžela v době mého těhotenství. Dostala jsem náušnice, které nosím stále. Teď mi největší radost dělají dárky od mé dcery, která mne neustále zásobuje svými obrázky. Také mne velice potěšil dárek na rozloučenou od mé třídy 7. B.

15. Co posloucháte za hudbu?

- Nemám vyhraněný styl, líbí se mi od každého něco. Například ABBA, Queen, REM, Support Lesbiens, Jana Kirchner, Lucie, Macy Gray, Duffy, Avril Lavigne. Taky si ráda poslechnu a zazpívám trampské písničky.

Michaela Pleváková

Maturity

Už se to blíží aneb rozhovor s

Martinem Šišmou

Už se blíží...

Učitelé nás s NÍ straší již od primy a slýcháváme o NÍ skoro každý den... O čem že je řeč? Samozřejmě, o maturitě. Při tomto slově se spousta maturantů oklepe, povzdechne si, popřípadě utrousí nějakou nadávku, neboť zkouška (do) dospělosti se jim kvapem blíží a s ní i stres, strach a nekonečné vypisování maturitních otázek.

Na toto téma jsem také připravila rozhovor s bývalým úspěšným absolventem našeho reálného gymnázia Martinem Šišmou, který ochotně zavzpomínal na tyto krušné časy a prozradil na sebe téměř vše ze svého „maturitního života“.

Z čeho jsi maturoval?

Maturoval jsem z biologie, chemie, českého a anglického jazyka.

Jaké byly tvoje plány do maturitního ročníku?

Než začal maturitní ročník, tak jsem si říkal, že se začnu postupně připravovat hned od prvních dnů, aby se mi pak vše nenahromadilo na poslední chvíli. Samozřejmě to byla jen „maturantská vize“, která se mi nepodařila zrealizovat.

Kdy sis začal vypracovávat maturitní otázky?

Po první hodině českého jazyka jsem si pilně zpracoval 1. maturitní otázku a tím má příprava na dlouho ustala. Stále jsem si říkal: „Začnu se učit od listopadu...začnu o Vánocích...od Nového roku...po maturitním plese...“

Po Novém roce jsem začal pozvolna zpracovávat otázky do chemie a biologie. Opravdu velice pozvolna. Kdykoli se mě ale někdo zeptal, jestli nechci jít ven nebo podni knout nějakou akci, dostal samozřejmě přednost.

Dopadlo to tak, že jsem do maturitního plesu lital každý den po venku a užíval si života.

Kdy ses teda začal připravovat pořádně?

Pořádně jsem se začal učit od začátku března, kdy jsem zintenzivnil vypracovávání otázek zejména do biologie a chemie (v poměru 3:1 pro biologii) a postupně jsem zahájil „nalévání informací“ do hlavy. Výjimkou byla angličtina, do které jsem se připravoval pozvolna, ale opravdu průběžně.

Jak příprava probíhala?

Dělal jsem to tak, jak kantoři asi nebyli dvakrát rádi. Když nám zadali připravit si otázku do další hodiny, odbyl jsem to na nutné minimum, a až teprve v hodině, kdy se látka probírala, jsem si dělal poznámky. Doma jsem je rozšířil o nějaké informace, připravil si, jak bych otázku uvedl, a tím byla otázka hotova.

Jak u tebe probíhal „svaták“?

„Svatý týden“ sice zní pěkně, ale byly to jedny z nejhorších dní mého dosavadního studijního života. Učil jsem se zhruba 17-20 hodin denně a hrozně jsem nestíhal. Musel jsem si dovypracovat 20 otázek do češtiny (kterou jsem do té doby silně odbýval) s tím, že Seiferta se naučím při cestě na maturitu.

17-20 hodin? To jsi musel být dost unavený...

I když jsem během „svatáku“ téměř nebyl schopný přijímat potravu, alespoň nějakou energii jsem si doplňoval. Za celou dobu jsem snědl jen asi 10 balíčků kyselých rybiček a vypil 20 plechovek energetického nápoje a 25 litrů Coca-Coly.

Pomohl Ti profesor u maturity?

Samozřejmě za tebe žádný profesor maturitu neudělá, ale moc dobře ví, jak ti je a s jakým stresem se musíš vypořádat. Když nastane chvíle, kdy nevíš jak dál, učitel se tě většinou snaží nějakou vedlejší poznámkou či náznakem přivést k zapomenuté myšlence. Určitě ale na tohle nemůžeš spoléhat, neboť každý kantor takový být nemusí.

Maturity

Co Ti z maturity nejvíce utkvělo v hlavě?

Určitě můžu říct, že je to anabea flos-aquae. Kdo neví, o čem mluvím, tak ať se staví v kabinetu biologie za panem profesorem Šnévajsem.

Jak Ti maturita dopadla?

Nakonec jsem to zvládnul a odmaturoval jsem se součtem 6. Z biologie a chemie za jedna, z angličtiny a češtiny za dva. (Mimochodem, Seiferta jsem se opravdu učil při cestě na maturitu).

Co bys vzkázal letošním maturantům?

Je to makačka, nebudeme si nic nalhávat, ale jde to zvládnout. Taky jsem si říkal, že nikdy nemůžu odmaturovat, a jak to dopadlo...

A závěrečná otázka: Zavedl bys státní maturity?

Pokud by to vedlo k zvýšení úrovně maturitního titulu, byl bych pro.

Lucie Váňková

Těžký úděl maturanta

Maturant. Co je to vlastně za živočicha? Kde se tu vzal? Proč je tak zamyšlený? Není to nakažlivé? Schválně si najedte na wikipedii a napište slovo maturant, třeba se dozvíte víc. Jestli vás toto hledání neuspokojí tak jako mě, zkuste přelouskat následující řádky.

„Slovo „maturita“ pochází z latinského slova maturitas (zralost).“ Logicky lze tedy usuzovat, že to jsou určitě děsně moudří a vyzrálí lidé. Možná že na tomto tvrzení něco bude, jsou přece nejstarší na škole, mají určitě spoustu znalostí a zkušeností. Ale proč vypadají někteří tak utrápeně a plouží se po chodbách jak v posledním tažení?

Odpověď na tuto otázku není až tak složitá. Kromě příprav na vlastní závěrečnou zkoušku se od každého očekává úspěšné složení zkoušek na vysokou. A proto s hlavou v oblacích plní snů a ideálů se snaží ze sebe dostat maximum a najít si místo ve společnosti. Po dobu studia si každý našel něco, co ho baví a co by případně rád dělal v budoucnosti a podle toho si taky vybral školy, na které podal přihlášku. A věřte, že někteří se dostali bez přijímacích zkoušek. U spousty oborů hodně záleží na průměru známek během studia. Vaše práce se zúročí a ulehčí vám život.

U prestižnějších oborů, o které je velký zájem a kde je vysoká konkurence, se zkouškám nevyhnete. To platí i pro školy, kde musíte splnit talentovky různého charakteru, velmi často fyzické (plavání, běh, gymnastika atd.). Pokud zrovna nejste kombinace plavce, atleta a gymnasty, tak musíte své dovednosti rapidně zlepšit a to stojí litry potu či sedřené ruce od hrazdy.

Tak jsem vám zhruba nastínil, co se takovému maturantovi honí v hlavě. Všechny tyto starosti a strasti mají mnohdy za následek malátnost či totální vyčerpání. Mnohdy dosahující takových rozměrů, že zapomenete, že vlastně maturujete. Což bývá často můj případ, ale čas plyne neúprosně kupředu a má maturantská šerpa přehozená přes televizi mi dává čím dál tím více jasně najevo, že mám před sebou ještě hodiny šprtání.

Věřte, že opravdu není lehké vstřebávat všechny informace, které do vás kantoři nalévají jak trychtýřem. Tak se na nás sem tam alespoň usmějte, my budeme jen rádi :-).

Váš maturant

Filip Domes

Maturity

Retrospecticus maturanta aneb Studentův průvodce po divočině

Tento příběh je smyšlený, veškerá podobnost s osobami žijícími či mrtvými je čistě náhodná.

Ministerstvo školství varuje: Následující řádky jsou citově zabarvené a bez objektivního nadhledu. Jedná se o poslední výkřik do tmy jednoho z letošních maturantů, a proto by na něj měl být brán zřetel. To platí hlavně pro studenty nižších ročníků, kteří už tuší, kam se to dostali, ale ještě netuší, že bude hůř.

Před čtyřmi lety jsem poprvé vstoupil na půdu tohoto institutu za účelem splnění podmínek k přijetí, totiž úspěšného absolvování přijímacího řízení. Již na základní škole nám panimáma třídní říkala: „Hleďte se učit a važte si toho, co máte, na střední se s váma nikdo párat nebude.“

Ovšem hned první dojem vyvrátil její svérázné tvrzení. Skupinu, která se chystala k absolvování testů přijímacího řízení, dokázala ukonejšit (jistě, nikdy jsme se nesetkali kromě několika málo suplování a náhodných setkání na chodbě) dobrosrdečná profesorka Hana Volencová slovy: „Nebojte se, když budete mít problém, rádi vám pomůžeme.“ Tehdy jsem si říkal: „Dobře sis vybral, tady se budeš mít jako sus scrofa f. domestica v žitě.“ Ohlédnou-li se však po těch čtyřech letech zpátky, sepíšu-li všechna pro i proti, zvážím-li všechny možnosti, vybral jsem si opravdu dobře?

Jako drtivá většina mých spolužáků i já poprvé usedl do své zbrusu nové lavice dne 4. září v 8 hodin dopoledne někdy kolem roku 2006. Nový pantáta třídní nás přivítal do nového období našich životů a vysvětlil nám základní pravidla chodu všeobecného gymnázia (ano, tehdy jsme si mysleli, že nastupujeme na všeobecné gymnázium). Vše vypadalo idylicky: desetiminutové chvíle zábavy mezi pětačtyřiceti minutami intelektuálního vakua, údajně výživné obědy a spousta času stráveného cestováním v autobuse, sem tam proložené procházkami po krajinách zahraničních (i v Praze jsme byli!).

Jak nás profesorka Nepožitková-Landová učila (pokud čte tyto řádky, jistě si říká: „Ano, ano, většinu úspěšně, tebe však marně.“), stát musí mít stále obyvatelstvo, vymezené území, vládu a možnost styku s ostatními institucemi. Naše škola je svým způsobem unikátní stát sám o sobě, a tak není divu, že má své unikátní obyvatele. Pomineme-li všechny studenty, většinou navštěvující tento institut jen 4-6 let (nepočítaje občasné návštěvy), můžeme svoji pozornost obrátit na všem známé profesory a profesorky.

Nepočítám-li profesorku Volencovou, první kontakt s domorodci představoval setkání s profesorem Vladimírem Böhmem, nynějším třídním 4.V. Tento svým způsobem výstřední muž nás častoval svými vtípkami a exkurzemi po celou dobu studia. Jeho výsadami jsou (mé velice neoblíbené předměty) jazyk německý, zeměpis (jak jsem se dočetl, nyní geografie) a z doslechu i jazyk ruský. Pan profesor je poněkud náročný a rázný, co se jeho předmětů týče. Nikdy jsem neholdoval znalostem, mezi kterými se nachází obeznámení s plodinami Iránu (údajně čajovník) či hlavním městem Ugandy (Kampala) a nikdy jsem nezatoužil přečíst si Lorelay od Heinricha Heineho v originále, čímž jsem se dostal pod těžkou palbu pohoršujících známek a na poslední místo v seznamu „Potenciální maturant ze zeměpisu a němčiny“. Musím uznat, že pro uctívání těchto předmětů je pan profesor Böhm pravděpodobně dobrou volbou, ovšem nám, obyčejným smrtelníkům, by bohatě stačil přístup jeho dcery, slečny (?) profesorky Zuzany Böhmové. Ale o ní až později. Jeho puntičkářství se také často projevilo při dohlížení na příchody jeho studentstva. Během druhého a třetího ročníku jsme v jeho hodinách vždy slyšeli téměř stejné fráze: „Nejpozdější možný příchod do školy je 7:50! Čuba! 7:50:03! Ježek! 7:50:18! Hotentotendivočáken!“

Snad nejsilnější dojem na mě však udělal někdo jiný. Do smrti nezapomenu na nervózní napětí před příchodem oné osoby do hodiny. Celá třída byla napjatá (jsem neschopen správně interpretovat signály ze svého okolí, ale snad jsem to vycítil správně) a očekávala nejhorší. Nemuseli jsme dlouho čekat a ona osoba vešla do dveří. Snad mi promine nepřesnou vzpomínku, ale přísahal bych, že první věta, kterou tento muž vypustil v mé přítomnosti z úst, byla: „Jmenuji se Petr Spisar a budu vás učit matematiku.“ Způsob jeho příchodu a projevu mě uvedl v omyl, že se jedná o sucharského byrokrata. Následující týdny mě však brzy vyvedly z tohoto tragického pochybení v úsudku. Rychle se odhalily jeho nejsvětější stránky, mezi které patří smysl pro humor a (snad se neurazí) „drby“. Navíc jsem měl to štěstí, že vyučuje matematiku, předmět, který jsem si oblíbil již na základní škole, a tak byly jeho hodiny pro mě časem relaxace. Někomu by se zdálo, že to je idylka. Omyl. Byla. Zhruba před dvěma lety, nebo, chcete-li, dva roky po nástupu na gymnázium, byl pan profesor Spisar postaven před Sophiinu volbu. Přestat vyučovat v tehdejších 2.V nebo 4.N? Bystřejší čtenáři již tuší výsledek, a to ten, že zvolil vyučovat nadále v 4.N (ted' nechci podhodnocovat či narážet na problémy v nynější 6.N, je to třída plná nadaných a milých lidí, ale DOUFÁM, ŽE SI TENTO ČIN PROFESOR SPISAR VYČÍTÁ DODNES). Naštěstí se chopil vyučování semináře z matematiky. Naneštěstí byl opět nucen vybrat třídu (či mu byla spíše vybrána), kterou bude nadále vyučovat. A náš seminář mezi ně nepatřil. Však on mu to Pán Bůh oplatí na výsledcích nerovnic. Ačkoliv se podle barvy vlasů nezdá („Kdybyste mě nezlobili, tak sem pořád tmavovlasej!“), jedná se o velice svižného mladíka provozujícího mnoho sportů. Jak jsem se doslechl, cítí se být doma více v nedaleké obci Skalka, kde má údajně pěknou chaloupku a kde tráví své zasloužené dny volna.

Pokud by všichni Bulhaři byli tak nadření, jako paní profesorka Renata Horáková po hodinách v naší třídě (věřím, že nejenom v naší), bylo by Bulharsko hned po USA světová supervelmoc. Tato velmi svědomitá angličtinářka dokáže zdůvodnit a zkrášlit každou dvojku, kterou kdy rozdala. Nemůžeme jí však upřít i solidní výsledky v její strategii: „Ta dvojka tě má nakopnout do zadku, abys zabral.“ Její schopnost naplánovat každíčký okamžik výuky a i samostudia nejlépe dokazuje věta její nejmenované kolegyně v čase suplovaném „She prepared a lot of work for you. Typical Horáková - no relax, only work.“ Na druhou stranu musíme uznat, že z lingvistického bahna vytáhla už nejednoho studenta (teoreticky se mezi ně počítám, větší zásluhu však přičítám manze (druh japonského literárně-výtvarného umění, který čtu v anglickém jazyce)).

Zdánlivě nejprívětivější se jeví paní profesorka Alena Adamová. Podle ní jsme všichni panáčci a panenky. Jejím revírem je IVT, její tempo je vražedné, její studenti jsou vyčerpaní, nechápaví a podráždění. Profesorka Adamová pracuje od pondělí do pátku, jejím úkolem je naučit vás práci s Office, i když se vám nechce.

Jedním ze symbolů zdravého rozumu je pan profesor Jiří Kremla. Již na počátku našeho studia nás upozornil na to, že máme mít své profesory v úctě. Existuje totiž vzdálená možnost, že se po ukončení vysoké školy vrátíme na své rodné gymnázium. A jako pregnantní ilustraci uvedl jméno pana profesora Martina Šnévajse. Oba tyto muže plné života jsem vídal v hodinách tělocviku a při různých (celkem dvou) kurzech. Jejich věčné soupeření na poli lyžování a snowboardingu je vždy nedílnou součástí lyžařských výcviků. Jak jsem slyšel, sportovní spoluprací jsou schopni porazit i několikanásobnou přesilu.

Další ze sportovně nadaných pedagogů je paní profesorka Marie Jelínková. Mezi její typické hlášky již od počátku patřila věta „Ty jsi ale Matěj!“, kterou používala vždy, když některý z nešťastných studentů neznal odpověď. Tedy do doby, než zjistila, že náš nejmenovaný spolužák, Matěj, má rozsáhlé znalosti chemie, zvláště pak v oblasti trhavin (naštěstí jen teoretické, kdo ho zná, přeje mu, aby ho v životě nenapadlo něco ozkoušet v praxi). V hodinách si paní profesorka dokáže sjednat pořádek různými účinnými způsoby („Ten, kdo bude rušit, bude vyvolán a garantuju vám, že dostane pětku.“), a tak není divu, že její studenti dosahují tak vynikajících výsledků („Já letos dám čtyři jedničky na vysvědčení? Vy jste nějaká chytrá třída, tolik sem už dlouho nedala.“). Je však velmi starostlivá („Je tady Barunka?“) a pro studenty udělá hodně („Noste mi příklady k přijímačkám, se kterými jste nehnuli, a já vám pomůžu.“)

Maturity

Když už mluvíme o typických hláškách, nesmíme opomenout paní profesorku Miroslavu Krajčovou. Na chvíli se společně zamysleme. Jakou větu nejčastěji slýcháváte? Je možné, že právě ve vaší třídě není tato věta používána tak často, aby ji bylo možno považovat za klišé. Napovím vám. Jaká věta je užita v odpovědi na vaši správnou (a přesnou) odpověď? Ano, už to docela určitě víte. Nevím, jak letošní 1.V, ale já se, během studia biologie prvního ročníku (přesněji: kytky, kytky, kytky, stromy), zapřísáhl, že v životě nechci mít s biologii nic společného. Botanika pro mě byla muka, navíc, když z nás profesorka Krajčová doslova ždímalala možné i nemožné výrazy jednoho významu. Život a věda se mnou však mají jiné plány, a tak budu za pár týdnů maturovat z biologie. A zpětně děkuji za tu dřinu, kterou nám paní profesorka nakládala, a je mi líto, že jsem si našel cestičky, jak v botanice přežít, ale nic si nezapamatovat. Dodnes tápu v pletivech a výrazy jako „parenchym“ a „sklerenchym“ jsou mi stejně cizí jako pro Kim Čong-ila výrazy „demokracie“ a „svoboda“.

Do oboru fyziky se nás celé čtyři roky pokoušel zasvětit pan profesor Jaroslav Bureš. Jeho klidná povaha, jen občas vyvedená z rovnováhy neustálým šumem způsobeným pohyby jazyků o vysoké frekvenci z řad studentů, nás zdárně provedla náročnými, pro mnohé nepochopitelnými, tématy moderní fyziky. Měl to chudák těžké, uznejte sami, jen těžko se popisuje nějaký jev, který funguje jen na kulatém tělese nacházejícím se ve vakuu. Podle mě se jedná o jednu z nejsilnějších pedagogických osobností na tomto institutu.

Opakem intelektuálního vypětí byly hodiny EVV, kdy nám paní profesorka Pavlína Hemerková mnohdy i Krtečka pustila, aby nás naladila na tvůrčí vlnu. Tyto hodiny se staly synonymem pro odpočinek, relaxaci a příjemné „dožití“ příslušného dne. Bez její iniciativy by nejspíš byla škola v obdobích jako zima a podzim vložko- a listo- prostá. Vždy, více či méně, věřila v naše estetické schopnosti („Kdo to kreslil?“ „Já.“ „To vypadá jak od prvňáčka.“), a tak nám (a jistě i vám) světovala tvorbu výzdoby školních chodeb.

Naproti tomu byly hodiny dějepisu vyplněny informačními bombami, jednou za druhou. Pan profesor Miroslav Florík nás provedl dobou od úsvitu lidstva, přes Řím a husity až po druhou světovou válku. V málokterém předmětu jsem byl obeznámen s takovým množstvím informací, které se studovaným předmětem zdánlivě nesouvisí („Kdo mi poví, kdo jsou to koprofágové?“) jako právě v hodinách tohoto znalce. Zajímavým zpestřením byly (a jistě stále jsou) jeho přirovnání („Hm, ve třídě je vás 32, v jedné řadě tím pádem 10 až 12 studentů. Tak si představte, že by tyhle dvě řady vymřely.“) a snaha o přiblížení problematiky studentům: „Představte si, že do této řady vystřelím tímto nábojem. Projde tebou, tebou, tebou a v tobě zůstane, ale pěkně hluboko.“

Naproti tomu ZSV paní profesorky Lady Nepožitkové-Landové (uff, už jsem to jméno dopsal, ale byla to makačka) nebyly vždy oddychové. Paní profesorka si málokdy mohla dovolit odbočit z důvodu přeplněné osnovy. Často po nás však chtěla „aktualitky“ („A z jakého zdroje jste získal informaci, že pracovníci NASA objevili na oběžné dráze Země vrátnici z Černobylu?“), čímž nás uměle udržovala ve stavu zajímavícím se o něco jiného než „jak to v té škole přežít“. V mé paměti také dlouho zůstanou časté vsuvky v podobě připomínek k výkladu jedním nejmenovaným králem majálesu (paní profesorka určitě ví, koho myslím, a musí uznat, že i když to z něj lezlo jak z chlupaté deky a zdržoval tím hodiny, jeho připomínky byly věcné a (občas, opravdu jen občas) dokázal její výklad poopravit). I ona dokázala svět práva a filosofie přiblížit příklady z osobního života („Výpůjčka je například to, když mi manžel půjčí auto a nic za to nechce.“ „Vážně po vás pak nic nechce?“). Škoda jen, že si stále drží takový odstup. Třeba časem začne studentům tykat (třeba jim už tyká, ale pokud je mi známo, v naší třídě to tak není), pokud o to budou stát, o čemž nepochybují.

Tím končí výčet „zakládajících členů“ kolektivu snažícího se o naše vzdělání. Jsem nucen opomenout jména členů pedagogického sboru pana profesora Jaroslava Slavíka a paní profesorky Dagmar Havlíkové, neboť jsem až na vzácné výjimky neměl možnost (stejně jako s paní Volencovou) nechat na sebe působit jejich pedagogické umění. Na druhou stranu, postupem času se počet našich profesorů měnil. Někteří byli nuceni (?) upustit náš kolektiv, (mluvím o vás, pane Spisare, ano, bude mi to ještě dlouho ležet v žaludku), někteří ho opustili z prozaičtějšího důvodu, tj. cílené mutace rozvrhu, kdy některé předměty mizí, jiné se mění a jiné nově vznikají.

K naprosté novince (z pohledu matematika a biologa se nestydím říci přímo evoluční novince) došlo adicí deskriptivní geometrie. Tento na první pohled složitý předmět je ještě složitější, než se zdá. Ale ve složitosti je přeci krása. Jak (zhruba) říká sama paní profesorka Alena Kočaňová: „Kdo v těch čarách něco vidí, je mu hej, kdo ne, má co dělat, ale i tak může dostat na vysvědčení dvojku.“ A svému tvrzení dostala. Pár výjimek naneštěstí potvrdilo pravidlo. Naštěstí to byly výjimky oběma směry. Je velká škoda, že byl tento předmět stažen z aktivní služby, protože byl jedním z těch, které nás (alespoň mě) obdarovaly vědomostmi v praktickém životě velice užitečnými (zkoušeli jste někdy řezat tvárnici do tvaru oblouku bez znalosti vyrýsování elipsy za pomoci tečen?). Nyní bude tento předmět nabízen jen jako bonus v podobě volitelného semináře (což znamená, že je možné, že se vůbec nezvolí).

Dalším novým pedagogickým přírůstkem je slečna profesorka Pavla Vašková. Snažila se v nás probudit lásku ke knihám, jakou sama nepochybně pociťuje. Navzdory jejímu úsilí se někteří ke knihám obrátili zády (již zmíněný Matěj se nechal v důvěrném rozhovoru slyšet: „Knížku? Nikdy! Raději mám wikipedii.“ (souhlasím i nesouhlasím). Musíme také objektivně (a snad bez následků) přiznat, že někdy je obtížné soustředit se na jazyk český, když se venku oteplí. Bystří (a mužští (dokonce možná i ženští)) čtenáři již ví, o čem mluvím, dále to proto nehodlám rozebírat.

Jak již bylo zmíněno, v polovině studia došlo k dramatické změně v oblasti matematiky (já Vám to jen tak neodpustím, a nejsem sám) a my se seznámili s panem profesorem Františkem Švecem. Tato svérázná osobnost s ještě svéráznější kombinací oborů matematika (mňam) - zeměpis (fuj) vnesla do našich dnů zcela nové světlo. Snažil se nás připravit na další životní etapy různými radami, příklady ze svého vlastního života („Jó, to jsem tenkrát byl o patnáct kilo mladší.“) a v neposlední řadě ukázkami různých matematických pochybení („Doučoval jsem jednu paní, která dělala přijímačky a přišla s tím, že tam nebyly žádné čísla, že se to nedalo počítat! Vite co tam bylo? $\frac{31}{4}$. Měla smůlu, že zrovna ona neměla v testech čísla.“).

V neposlední řadě tu máme paní profesorku Ivanu Opálkovou, která vystřídala místo pana Spisara v matematickém semináři (stále nás to štve). Na rozdíl od matematicko-fyzikálního semináře (o jehož problematice se vyslovím později) ji neznám tak dobře, a proto o ní nemohu napsat tolik jako o ostatních. Mohu říct jen to, že její svědomitost podle mě předčí jen profesorka Horáková.

Nejnovějším modelem pedagoga je v našich očích (alespoň jedné většiny třídy) slečna profesorka Zuzana Böhmová. Pantáta třídní nás musel nedobrovolně opustit (jak na poli zeměpisném, tak germanistickém), avšak jak se říká, zůstalo to v rodině. Slečna profesorka je velice tolerantní k té části studentů, která není lingvisticky nadaná (mezi něž se hrdě počítám), a je přístupná ideji upřednostnit naše konverzační schopnosti před těmi znalostními. Jelikož se „potatila“, vyučuje nás němčině.

Odvraťme se nyní od obyvatelstva našeho unikátního (nebo absurdního?) státu a vrhněme se na systémy řízení a hmotné statky. Nejvíce mě pobavila otázka vedení školy, jak si (my maturanti) představujeme inovační novinky v oblasti sprch v šatnách pro tělocvik, jejichž rekonstrukce proběhne, tuším-li správně, v létě. Další, neposlední, podpásovka bylo zjištění, že všeobecné reálné gymnázium se zničehonic teramorfovalo na přírodovědné reálné gymnázium. Důsledky? Namísto výběru dvou seminářů v druhém ročníku a jednoho v ročníku třetím jsme byli nuceni vybrat si již v prvním roce studia. Možnosti výběru? Paleta nebyla příliš pestrá, respektive řečeno, buď, anebo. Matematicko-fyzikální seminář a seminář biologicko-chemický. Náhodou jsem si vybral seminář, který se mi do studia hodil, jenže znám případy lidí, kteří takové štěstí neměli. Zvědavější čtenáři si jistě říkají: „A co mají dělat humanitně zaměřeni studenti?“ Bystřejší čtenáři si jistě říkají: „Nic, takže smůla.“ A škodolibější nehumanitně zaměřeni čtenáři si jistě říkají: „Chachá.“

Maturity

Další pomyslnou dýkou do zad, tentokrát však ne chybou naší školy, byla hrozba státní maturity. Nikomu bych nepřál ty týdny a měsíce nejistoty, nevědomosti a strachu, co a jak vlastně bude. Pokud ale čtete tento článek, můžete se nacházet jen ve dvou společenských skupinách. První bych pracovně nazval „Ti, co nic neví“, zahrnující všechny žáky od 3.V a 5.N až po 1.V a 3.N (že by i 1. a 2.N?) a druhou bych nazval „Ti, co také nic neví, ale měli by“ zahrnující pedagogický sbor. Opravdu, byl na ně smutný pohled, loni touto dobou, kdy toho věděli stejně jako my, ale čekali, že již budou vědět víc. Bohužel se tak nedělo, a tak se jim asi ulevilo ještě víc než nám, když se objevila zpráva, že žádná státní maturita nás nečeká. Bohužel čeká pravděpodobně nižší ročníky.

Kapitolou samou o sobě je školní vybavení a pomůcky užívané při výuce. Snad nikdo nepřehlédl gigantickou hvězdici, představující světové strany, visící ze stropu v učebně zeměpisu. Co bezesných hodin jsem strávil civěním na místní hvězdnou oblohu, jejíž účel jsem nikdy neměl možnost zjistit, protože se naše pozornost upírala vždy dopředu, k prognózám do roku 2002. Co popsaných listů jednoho mého spolužáka bylo přelistováno mocným fukem z nedaleko stojícího meotaru, který si při každém spuštění panem profesorem nejspíš říkal: „Dobře, ale dnes už to bude naposled.“

Další hrdou ukázkou vynalézavosti a aktivity je učebna biologie. Každý si jistě vybavuje stůl plný nejrůznějších učebnic, z nichž nám s oblibou četla paní Krajčová („Vidíte? A to je to učebnice pro šestou třídu!“), kostí, rostlin („Je rozdíl dívat se na rostlinu a pozorovat ji.“), skalpelů a pinzet („Vracejte ty pinzety, ještě nám chybí jedna!“). Skříně mohou nabídnout pohled na vybělené kosti různých druhů obratlovců a na těla tasemnic ponořená do formaldehydu (či je to jiná kapalina?). Nejzajímavější je ale párek agam. Starší pan Agama neustále mává svojí přední tlapičkou, jako by se nám snažil něco sdělit. Má ale někdo ponětí, co si pod tím máme představit? Paní profesorka má jasný pohled na věc („Podívejte, už zase vás zdraví! Dnes zdraví celý den!“), ovšem občasné saskoky z vysoce položených větví, stání v mělkém bazénku a odloučenost pana a paní Agamových mi spíše evokuje výkřik: „Pomoc, domácí násilí, dostaňte mě odsud!“ Nedávno mě ale z této teorie vyvedl fakt, že se oba pokoušeli o snůšku, takže to s těmi nesympatiemi nebude tak horké.

I učebna fyziky se dokáže změnit k nepoznání v rizikové pracoviště. V jednom z mnoha matematických seminářů se nám podařilo přesvědčit pana profesora Spisara k uskutečnění několika experimentů. Jeden z nich by se dal pojmenovat jako Gaussovo dělo. Jedná se o jednoduchý pokus, kdy na cívku nasadíme magnetický kroužek a přivedeme na ni napětí. Vzápětí je kroužek vymrštěn vzduchem. První pokus se moc nepovedl, napětí nebylo dostatečné. Druhý pokus však již stál za to. Pan profesor přivedl na cívku takové napětí, že vzniklé magnetické pole vymrštilo kroužek tak vysoko, že se odrazil od stropu a následně dopadl zpět na stůl, kde ještě chvíli poskakoval. Ale zdaleka ne tak jako pan profesor. Jelikož připojil cívku ke zdroji „natvrdo“, nedařilo se mu ji odpojit tradičním způsobem, a tak musel vypnout zdroj. Přál bych vám vidět jeho povedený step okolo Gaussova děla.

Maturity

Nesmím také opomenout místní alchymistickou kuchyň. Ne vždy jsou hodiny stereotypní, zvláště pak během třetího ročníku, kdy je v týdenním rozvrhu kolonka „Laboratorní cvičení z chemie“. K tomuto tématu vám mohu dát jen jednoduchou radu. Pracujete-li s kahanem po provedení experimentu, kdy už sklízíte laboratorní nádobí a sklo, nestůjte u něj se dvěma nádobami, jednu plněnou H_2O (vodou) a druhou CH_3CH_2OH (lihem). Může se pak lehce stát, že si při hašení spletete ruce a malý plamínek se náhle změní v plamen velký.

Jak jsem již zmínil, má minimální záruční lhůta vyprší v květnu letošního roku. Kam zamířím po maturitě? Kdo ví. Doufám ale, že to nebude úřad práce po neúspěšném pokusu o zdárné složení maturitní zkoušky. Nejsem však sám. Celkem je nás 61, počítám-li i paralelní třídu. Věřím a doufám, že nikoho z nás již nepotkáte (a pokud ano, budeme-li jezdit po škole na židli, vězte, že jsme ve zkouškách uspěli), protože jak říká pan ředitel Václav Kolář: „Někteří studenti po maturitách září, jiní přijdou v září.“ A proto nám přejte úspěch (my vám ho taky přejeme a na spoustu z vás si příští, přespříští, přespříští a přespříští rok vzpomeneme). Chtěl bych za sebe (a myslím, že nejenom za sebe) poděkovat všem profesorům, kteří nás podporovali a pomáhali nám, kteří do nás vložili část své energie a času a kteří v nás probouzeli lásku k vědním disciplínám a hlad po vědomostech (když se porozhlédnu po naší třídě, říkám si: jak kdy a nechci tím nikoho urazit, ne každý touží strávit zbytek života v laboratoři). Řádky, kterými uzavírám své působení na této škole, snad nikoho neurazily, snad někoho pobavily a snad někoho poučily.

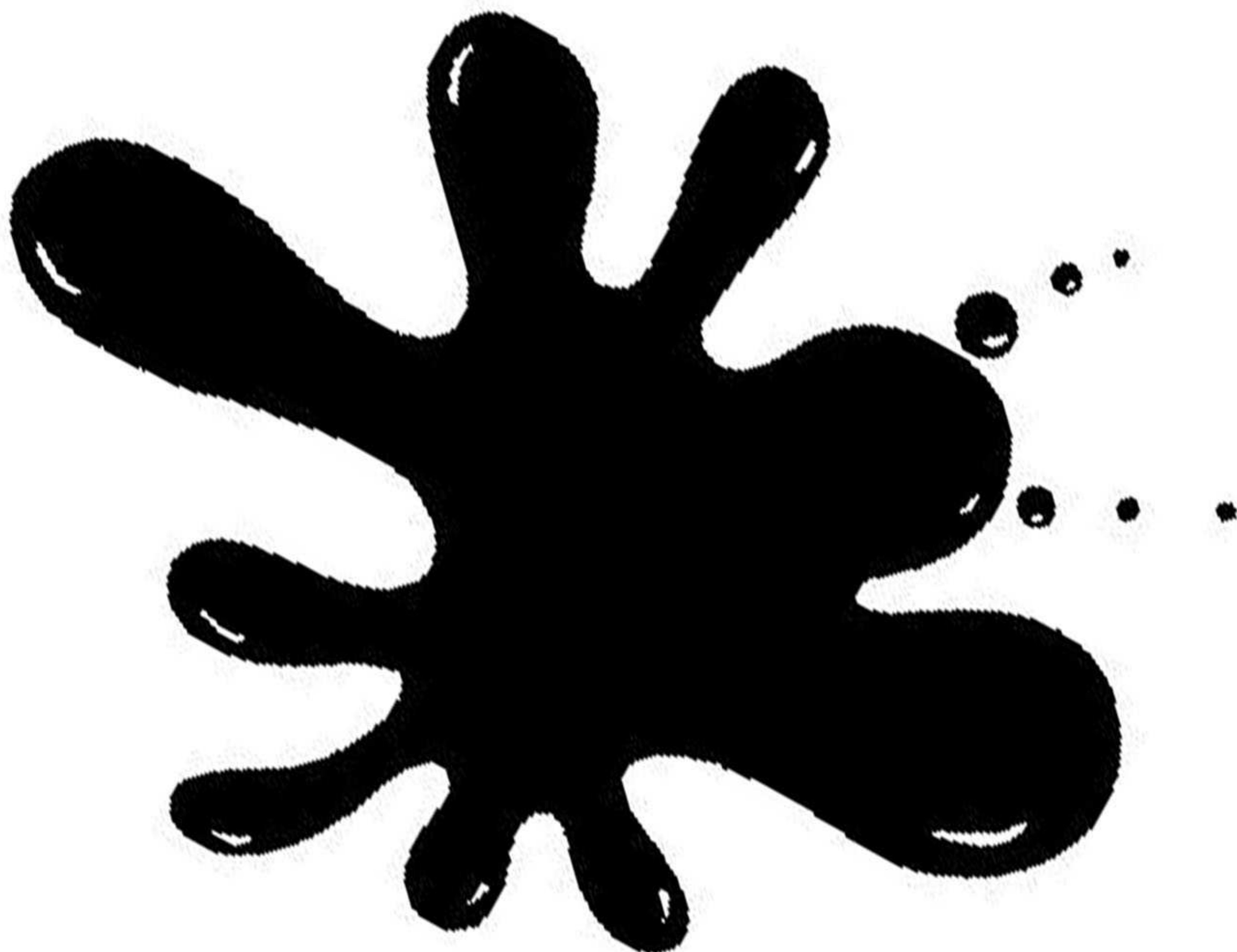
A jak říká pan profesor Florík: „Nejhorší na tom je to, že je to pravda.“ Děkuji i vám, milí čtenáři, za váš čas (sám vím, jak je někdy přestávka neúměrně krátká v porovnání s množstvím povinností) a doufám, že nyní na konci článku nelitujete. Dovolte mi, abych se rozloučil písní uzavírající jedno nejmenované představení jednoho nejmenovaného ochotnického souboru v mém, přepracovaném, podání.

Už se stalo, už zazvonil zvonec,
stačí málo, reálky je konec.
Do studia vrhnem se zas příště,
kdo se chytne, drží se jak klíště.

Sejdeme se u malého stolku,
na pouti či u bílého zámku.
Snad se sejdeme ještě jednou v čase,
s vámi všemi, teď loučíme se.

David Příkrýl, Maturant 2010

Reálné Gymnázium Prostějov

Dobrovolně studentem

Žijeme ve společnosti, kde se (naštěstí) víceméně předpokládá, že si po ZŠ zvolíme život středoškoláků, to však ještě neznamená, že tato volba je nevyhnutelná. Nicméně, vy si dokážete představit, že zítra ráno vstanete a vydáte se na úřad práce zažádat o pracovní příležitost? Já rozhodně ne. Stačí ovšem jen otevřít oči a zjistíte, že jsou mezi námi i mladiství, kteří nezvládají nároky učilišť a moc možností se jim tedy nenabízí. Když na to pomyslím, naplňuje mě hřejivý pocit toho, že jsem tam, kde jsem. Za žádnou cenu bych totiž neměnila.

Přestože jste vy, co čtete tyto řádky, učinili stejné rozhodnutí jako já (pochybuji, že se časopis dostane k někomu bez středoškolského vzdělání, popř. k někomu, kdo stále nestuduje), patrně víte, že bychom to nebyli my, kdybychom se nesnažili zdržovat lékařskou prohlídku tak dlouho, než máme jistotu, že přijdeme o hodinu našeho neoblíbeného předmětu atp., neboť se prostě stává, že nás škola po tolika letech snadno dokáže otrávit. I tak jsme však myslím všichni do jednoho hrdí na to, že jsme využili šanci, která by měla vést k jistotě, že z nás jednou něco bude.

Dny plynoucí v té stejné budově nás však stejně často donutí vidět se někde jinde. Jenže ouha! Není možná skutečnost taková, že bude čím dál hůř? Ve společnosti se objevují názory, že absolvent gymnázia je bez vysokoškolského titulu nepoužitelný, neboť se svým (byť užitečným) všeobecným přehledem nemůže zastávat jednostranně založenou práci. Od čeho by pak byly klasické střední školy a jejich obory? Z toho vyplývá, že jsme směřováni k tomu stát se vysokoškoláky, což s sebou přináší stres z toho, že seminární práce jsou ne zřídka psané na poslední chvíli, dlouholeté úsilí za vlastnictví vysokoškolského diplomu a mnohem víc. Zní to snad jednoduše?

K naší smůle se nám ani po absolvování VŠ (pokud budeme opravdu dříť) nejspíš nedostane vytouženého klidu, neboť nástupem do práce se zajisté nastartuje zcela nové období.

Je velmi pravděpodobné, že při mnohých povoláních budete:

- vstávat mnohem dřív než doposud (Najednou se nedojíždějícím budík v 7 hodin nejeví jako takové zlo, že?)
- mít méně času na své zájmy (Kolikrát měsíčně (!) si podle vás např. právník najde čas na svůj oblíbený sport či kulturu?)
- mít málo placeného volna a žádné letní prázdniny (Vážně jste se původně viděli celé léto spíše u moře nežli někde v kanceláři?)
- vzpomínat na obědy od maminky/ze školní jídelny (Jste si tak jisti tím, že na oběd v restauraci budete mít více než pár minut, tzn. nezůstanete nakonec na suchu?)
- v práci do pozdních hodin (aneb Co nás vlastně opravňuje stěžovat si na to, že osmá hodina končí v 15:15?)
- sedět, sedět, sedět...(Mohli byste namítat, že ve škole je to to samé, ale v závěru nepochybně dospějete k názoru, že mnohými proklínaný tělocvik naši fyzickou kondici zachraňuje.)
- platit účty (Hned se těšíte na další kapesné, nemám pravdu?)
- nucení pracovat (*Smích* Mám na mysli to, že chcete-li si něco dražšího obstarat, brigáda vám asi nepomůže -> bude vám trvat na to našetřit)
- muset žít mnohem obtížněji, než je výše popsáno!

Šťouřalův kontek

Tučně zvýrazněné a podtržené části textu představují nám dostupný luxus. A to proto, že by se mohl stát pomíjivým v okamžiku, kdy se časy změní a školská léta budou za námi. Samozřejmě si některé věci příliš idealizují a nejjednodušší by bylo napsat, že nejlépe nám zkrátka bývalo v mateřské škole, ale proces stárnutí nezastavíme, a tak jsme došli až sem. Ještě nesmíme opomenout důležitou skutečnost – studentem se dá být věčně. A teď mi řekněte - jsme-li obeznámeni s tím, co na nás může číhat v budoucnu za hrůzy, máme snad důvod nepřemýšlet o tomto „doživotním“ životě studenta?

Adéla Vilímcová

Rozhovor se členem redakce

Eliška Vavrouchová

Znamení: Býk

Oblíbený předmět: ZSV, G

Třída: 3.N

Oblíbený film: Seth et Holth

Postavení v redakce: Redaktorka

Věk: 16

Oblíbená Skupina: Boom Boom Satellites

1. Víme, že ses rozhodla odejít z naší školy, proto se ptám, proč a kam odcházíš?

Odcházím do Brna na střední školu pro knihkupce a nakladatelské pracovníky, protože jsem si až trochu pozdě uvědomila, že tahle škola je na mě trochu moc přírodovědně zaměřená.

2. Co bys nám o sobě řekla? (povaha, záliby...)

Většinou jsem klidná, tichá a spíše uzavřená, ale když se rozpovídám, občas to stojí za to. Ráda čtu, chodím na procházky, poslouchám hudbu a píšu.

3. Jak se ti pracovalo v časopisu Hell(o)?

Skvěle, v redakci jsou lidé, se kterými se dobře spolupracuje a myslím, že pokud se nevzdáte, tak tu snahu ostatní studenti ocení a snad si časopis i oblíbí.

4. Všimli jsme si, že máš červené vlasy. Z jakého důvodu?

Moje přirozená barva je taková „myší hnědá“, chtěla jsem se trochu zvýraznit, abych při své uzavřenosti nebyla až tak úplně neviditelná.

5. Chtěla bys prostřednictvím časopisu někomu něco vzkázat?

Ráda bych, aby si lidé tento časopis kupovali a dobře se u něj bavili. A ať mají všichni hezký den, na světě je přece spousta důvodů k radosti.

Marhéta Kolaříková

Terha Langerová

Souboj titánů

Už na úvod řeknu, že mě film zklamal. Všude se o něm mluvilo jako o „trháku“, takže jsem očekávala víc. Jedním z důvodů, proč jsem na tento film šla, je řecká mytologie, což je opravdu moje parketa. To je ale skoro konec toho pozitivního. Musím ještě uznat, že záběry na krajinu byly mimořádně povedené. To však nemůžu říct o režii. Typické americké akční filmy - nekonečně dlouhé boje, kde nemáte šanci sledovat, kdo koho zabil, nebo miliony nelogických chyb. Například - můžete mi někdo vysvětlit, jak stihne uprostřed zápasu hlavní hrdina Perseus změnit brnění během tří sekund? Nebo jak je možné, že lze zabít nesmrtelného? Perseus skočil do vody pro topící se princeznu, odplavilo je to až kamsi daleko... Tak jak je možné, že pro ně přijely lodě? Kdo jim dal vědět, kde jsou a že jsou naživu? Taky mi dost vadilo, že si režisér úplně změnil původní legendu. Jediné, co se přesně shodovalo, byly snad jen tři čarodějnice s jedním okem. Na „Titány“ se podívat dá, ale myslím, že dám přednost knižnímu podání.

Hodnocení :

Alenka v Říši divů

Přiznávám, na Alenku v Říši divů jsem šla hlavně kvůli svému oblíbenému režisérovi Timu Burtonovi a milovaným hercům Heleně Bonham Carter, Johnnymu Deppovi a Alanu Rickmanovi. Pokud se v obsazení objeví tato jména, je víc než jisté, že film nemůže být špatný. Knižní předlohu jsem měla v rukou před pár lety a musím konstatovat, že Burton děj vystihl výborně. Dovolím si dokonce tvrdit, že je to jeden z jeho nejpovedenějších filmů. x

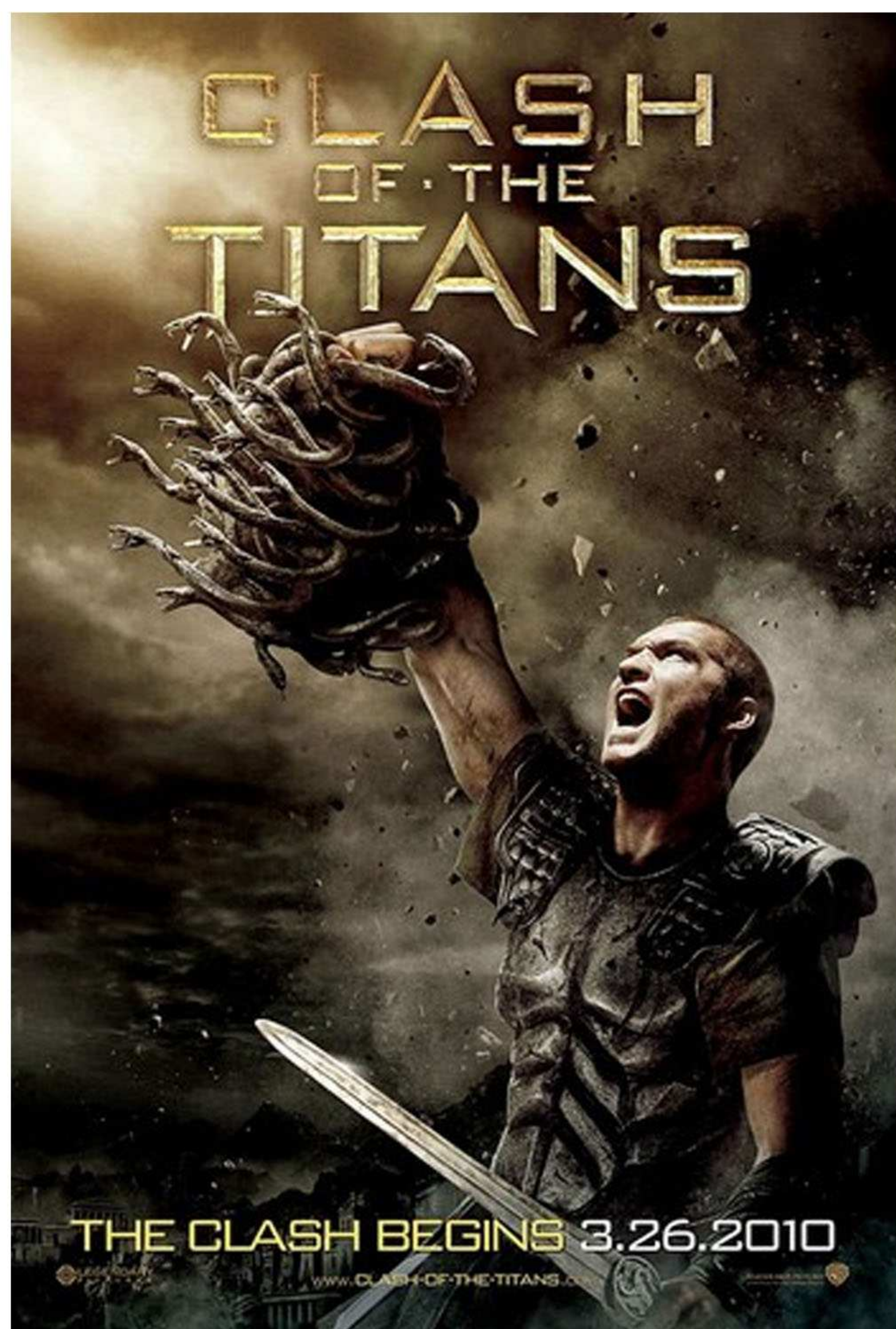
Jako malé se Alence zdával pořád ten samý sen, vracela se dokola na jedno místo. Když jí je 19 let, jede s matkou na slavnost, na které ji požádá o ruku lord Hamish, který je sice bohatý, ale trapný, jak jen to jde. Alenka zahlédne bílého králík ve fraku a utíká za ním... I když je to v podstatě pohádka, na 100% zaujme i dospělé diváky. Korunu všemu dodává naprosto výstižný, fantastický soundtrack od Dannyho Elfmana, který s Burtonem spolupracuje už pár let.

Zase nevím, co bych vytkla, bylo tam všechno co mělo být a nic nepřebývalo.

Hodnocení:

Film-maniak

Souboj titánů

Alenka v Říši divů

Seo Tai Ji

Seo Tai Ji je také znám pod přezdívkou „korejský Michael Jackson“. Ne tak úplně kvůli své tvorbě, spíše kvůli tomu, jaká je pro Jižní Koreu legenda. Jeho popularita je totiž srovnatelná s oblíbeností Michaela Jacksona v Evropě v osmdesátých letech.

Svou hudební kariéru pořádně začal v roce 1992, kdy byla jeho tanečně-rapová formace „Seo Taiji & Boys“ pozvána do televizní hudební soutěže. Dostali nejhorší hodnocení ze zúčastněných, ale později to byl jen on, kdo dokázal prorazit do světa. Po jejich rozpadu v roce 1996 se na dva roky ztratil z hudební scény a odstěhoval se do New Yorku, ale vrátil se zpět a od té doby slavil jeden úspěch za druhým.

Škála stylů, kterým se věnoval, je velmi široká – začínal rapem, pokračoval přes hip-hop, později se dostal k metalu a v současnosti hraje spíš pop, nebo přesněji pop-rock. Je to jeden z mála hudebníků, který nemá žádné předsudky o hudebních stylech, ale chce si v nich vyzkoušet tvořit, aby zjistil, co mu nejlépe vyhovuje. Ať už hrál jakýkoliv žánr, jeho písničky vždycky dokázaly zaujmout a inspirovat mladé lidi. Vyšlapal tak cestičku budoucím korejským hudebníkům, protože to byl většinou on, kdo přišel na veřejnost s nějakou hudební novinkou a snášel tu nejtvrďší kritiku.

Mezi jeho nejznámější skladby patří „Nan Arayo“, v překladu „Já vím“ a „Come back home“. O druhé zmiňované písni se říká, že někteří teenageři, kteří ji slyšeli poté, co utekli z domova, se nakonec opravdu vrátili. Z pozdější tvorby jsou pak populární písně „Internet war“, „Ultramania“, „Feel the soul“ a „Tank“, které se svým stylem hodně podobají kapele Korn.

Seo Tai Ji stojí za poslechnutí už proto, že hudba z Asie u nás není tak známá, jak by si zasloužila, a myslím, že má náročným uším českého posluchače co nabídnout. A také o něm píšu i kvůli tomu, že v této rubrice by měly dostat prostor všechny žánry – a tento hudebník to svou tvorbou dokonale potvrzuje.

Eliška Vavrouchová

V příštím čísle

Příští číslo už bude mít zase obvyklý počet stran – tedy 12 – a bude také posledním číslem tohoto školního roku. V něm najdete například rozhovor s panem profesorem Kremlou. V rubrice Film-maniak si pro vás připravíme další dvě recenze na nejnovější filmy.

Redakce

Šefredaktorka: Nela Kadaníková
Patronka: Mgr. Hana Volencová
Zástupkyně šefredaktorky: Katka Švecová
Grafik: Michael "Mak" Formánek
Fotograf: Jakub Šimek
Korektorky: Tereza Adamcová, Markéta Koláříková
Redakce: Adéla Vilímcová, Michaela Pleváková,
Lucie Válková, Tereza Kraváková, Vojtěch Plát,
Lucie Kratochvílová, Tereza Langerová,
Eliška Vavrouchová, Denisa Šomrová,
Johana Minářová

Výtěžek z dobrovolného příspěvku putuje na konto KPŠ
RG a ZŠ města Prostějova

By Mak